

Bilag 2

Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmål.

Den 5. december 1951.

Til folketingets udvalg vedrørende forslag om ligningslov.

I en henvendelse af 15. december 1949 til daværende finansminister H. C. Hansen pegede Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmål på de uheldige virkninger, som prisstigningen har haft på de skattefrie afskrivningers område. Efter de gældende regler for såvel ordinære som ekstraordinære skattefrie afskrivninger beregnes disse på grundlag af aktivernes faktiske kostpris og ikke på grundlag af den oftest langt højere genanskaffelsespris, og de erhvervsdrivende er som følge heraf ude af stand til gennem afskrivningerne at opsamle de midler, som er nødvendige for under de nuværende prisforhold at finansiere genanskaffelsen af produktive anlæg. De nugældende afskrivningsregler fører under disse forhold til misvisende regnskabsresultater og bevirker, at virksomhedernes skattepligtige indtægter ansættes til højere beløb end de faktisk indtjente. Den merbeskatning, som følger heraf, forringer virksomhedernes muligheder for at forny og udvide de produktive anlæg i det omfang, som er nødvendigt, for at konkurrenceevnen kan bevares.

Ud fra disse betragtninger stillede fællesudvalget i den førnævnte skrivelse forslag om, at der åbnes adgang for de erhvervsdrivende til at foretage skattefrie henlæggelser til særlige investeringsfunds. Forslaget gik ud på, at enhver erhvervsdrivende — såvel private som aktieselskaber — skal være berettiget til udover de tilladte ordinære og ekstraordinære afskrivninger at foretage skattefrie henlæggelser, hvis størrelse nærmere fastsættes af den erhvervsdrivende, men som ikke skal kunne overstige 20 pct. af den pågældendes skattepligtige indkomst. De henlagte beløb foresloges opsamlet i et investeringsfond, der skal figurere som en særlig passivkonto i virksomhedens status, og de til fondet henlagte beløb skulle efter forslaget anvendes til forlods afskrivning på nyanskaffede produktionsanlæg. Det foresloges videre, at anvendelsen af beløbene til nævnte formål skal finde sted indenfor f. eks. 6 år efter beløbenes hensættelse, og at der, hvis anvendelse ikke har fundet sted, skal foretages beskatning af uanvendte beløb enten ved forhøjelse af skatteansættelsen for henlæggelsesåret eller ved forhøjelse af skatteansættelsen for det skatteår, der følger efter 6 års periodens udløb.

Fællesudvalgets forslag har efter dets fremsættelse været genstand for drøftelse i arbejdsmarkedskommissionen, som efter at have modtaget en udførlig redegørelse for fællesudvalgets synspunkter afgav indstilling af 28. december 1950 til arbejds- og socialministeren, i hvilken indstilling kommissionen — uanset visse betænkeligheder — henstillede til regeringen snarest at optage til sagkyndig undersøgelse, om der kan gives erhvervsvirksomheder ret til „at foretage skattefrie henlæggelser til senere investering, således at der skal finde senere beskatning sted, hvis de henlagte midler ikke som forudsat indenfor et vist åremål anvendes til investeringsformål“.

Spørgsmålet har desuden været genstand for drøftelse i det folketingsudvalg, som i november 1950 behandlede forslaget til lov om bunden opsparing, og det udtales i udvalgsbetænkningen, at „det for selskaberne bundne beløb, der indbetales til staten og forrentes med 4 pct. p. a., kan overføres til investerings-